Kære venner

Vi lever i interessante tider.

Unge mennesker – som mange af jer – har overalt i den arabiske verden gjort oprør mod undertrykkelse, social elendighed og mangel på fremtidsudsigter.

Fra Tunesien til Egypten. Fra Syrien til Yemen. Ja, selv i Bahrain har den ordensbefængte kong Khalifah fået folkets vrede at føle. Og med god grund.

Disse oprør har potentialet til at ændre den politiske situation i Verden, men også ændre de fjendebilleder, som vi har levet med de sidste årtier.

Desværre må det konstateres, at dette ikke er sket på grund af EU, men på trods af EU.

I stabilitetens navn har EU i årevis støttet den ene mere brutale diktator end den anden.

Der har ikke bare været tale om passiv accept, men om aktiv støtte, i form af begunstigede handelsaftale, våben og sågar torturinstrumenter.

Er det ikke rystende at tænke på, at de våben – fra pistoler til jagerfly – som er blevet brugt til at angribe fredelige demonstranter i arabiske lande, er blevet leveret af europæiske firmaer med EU-godkendelse?

Nej, det har ikke været noget kønt syn. Og det er ikke blevet kønnere på det seneste. Tydeligvis er EU's største bekymring, hvordan flygtninge forhindres i at komme til EU.

Det er uomtvisteligt, at magthavernes brutalitet, har udløst massive flygtningestrømme. Alene fra Libyen er over en halv million flygtet.

Kun en brøkdel af dem, måske 30.000, er det lykkedes at komme over Middelhavet.

Lokalt på Malta og Lampedusa er dét selvfølgelig mange. Men i forhold til EU's 27 medlemslande og 500 millioner indbyggere er det mildest talt et begrænset problem, som burde kunne løses med en rimelig fordelingsordning.

Men nej. Når det kommer til stykket er EU-lederne tydeligvis bedre til at holde skåltaler om solidaritet end til at praktisere den.

Til gengæld er de hurtigt blevet enige om, at gøre en forstærket indsat for at holde flygtninge væk.

I sidste måned rejste EU-komissionens formand, Jose Manuel Barroso, til Tunesien og tilbød 140 millioner euro, hvis de ville forhindre flygtninge i at flygte videre til EU. Altså en kopi af den aftale, som EU tidligere havde med Libyens Gaddafi, og som førte til hans anerkendelse i det gode EU-selskab.

Samtidig er EU-landene blevet enige om at styrke FRONTEX. Det skal forhindre, at flygtningeskibe nogensinde når EU's kyster. Om de så sejler tilbage eller – som det er sket flere gange for nylig – går ned med mand og mus, ja, det er åbenbart ikke EUs problem.

Muren omkring Fort Europa bliver gjort stadig højere.

Heller ikke når vi ser på EU's politik internt i Unionen er der noget at råbe hurra for. Siden jeres sidste årsmøde er euroens krise gået fra slem til værre. Og prisen betales af den almindelige befolkning - især i udkants-EU.

Det er ikke altid sjovt at få ret. Men ved euro-afstemningen i år 2000 advarede vi jo om, at euroen var et økonomisk misfoster, som kun kunne overleve ved at EU overtog styringen af medlemslandenes økonomiske politik – også ned i detaljer.

Det er præcis hvad vi oplever nu. Mest tydeligt i Grækenland, Irland og Portugal, som er sat under økonomisk administration.

Men også i stort set alle andre EU-lande gennem den såkaldte ”Europluspagt” og de tilknyttede direktiver.

EU's økonomiske doktrin fremgår af Lissabon-traktaten. Det er en kombination af tøjlesløs markedsliberalisme og tysk sparsommelighed.

Men Europagten går et skridt videre: Den fastslår at den andel af samfundskagen, som løn og offentlig velfærd udgør, ikke må stige i forhold til den andel, som går til overskud og profit.

Samtidig etableres et system, hvor landene løbende skal stå skoleret i Bruxelles for om de har levet op til denne målsætning. Derfor har den danske regering allerede nu sendt et udkast til den danske finanslov for 2012 til godkendelse i Bruxelles – endnu inden finanslovsforslaget er fremlagt i det danske folketing.

Derfor var det også en absurd garanti, som Lars Løkke gav til S og SF om, at Europagten ikke vil gribe ind i fordelingspolitikken i Danmark. For den gør ikke andet.

Hvor indholdsløs garantien er, understregede statsministeren selv få dage efter, da han angreb S og SF's økonomiske plan med følgende ord: "Har man sagt A, må man også sige B. Når man har sagt ja til at forbedre den europæiske konkurrenceevne, så må man også sige B og lægge en økonomisk politik frem, der møder de udfordringer, vi står i".

Det er svært for mig at få det sagt. Men manden har jo ret! Har man først accepteret, at løn og offentlig velfærd ikke må udgøre en større del af samfundskagen, så er der naturligvis meget snævre rammer for, hvad man kan gøre – især i en krisetid. Har man sagt A, så må man også sige B.

Derfor er den danske tilslutning til Europagten et voldsomt indgreb i den fri forhandlingsret og i folketingets muligheder for at beslutte en fordelingspolitik til gavn for den almindelige befolkning.

Hvornår har den danske befolkning givet sin tilslutning til det? Aldrig!

Derfor vil vi også fra Folkebevægelsens side bruge den kommende valgkamp til at rejse kravet om, at Europagten sendes til folkeafstemning Vi håber, at I aktivt vil støtte dette krav.

Lad mig slutte af: Folkebevægelsen er en tværpolitisk bevægelse og bygger ikke på en bestemt politisk ideologi.

Men vi kan godt genkende vores venner, når vi ser dem. Vi kan godt genkende, når et parti i folketinget sætter hensynet til demokrati og velfærd over hensynet til EU. Hvad enten det drejer sig om at fjerne gift i sutteflasker, forbedre dyrevelfærden eller afvise EU's krav om forringelser for den almindelige befolkning.

Og omvendt kan vi også gennemskue, når et parti erklærer sig som de store EU-kritikere, men så alligevel leverer de afgørende stemmer til at gennemføre EU's krav om afskaffelse af efterlønsordninger og forhøjelse af pensionsalderen. Det er bare for sølle!

Enhedslisten er anderledes. Derfor vil jeg på Folkebevægelsens vegne godt sige tak til Line, Johanne, Per og Frank for det store arbejde, som I har udført i folketinget. Og ikke mindst tak til alle jer, som ude i landet har gjort en uvurderlig indsats for at give EU-modstand.

Fortsat godt årsmøde!